

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Zdeňka Kühna a soudců Pavla Molka a Petra Mikeše v právní věci žalobce: **Rollecate B. V.**, se sídlem H. G. Zwerusstraat 3, Staphorst, 7951 CZ, Nizozemské království, zast. Mgr. Milošem Procházkou, advokátem se sídlem Divadelní 4, Brno, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 31, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 4. 2013, čj. 12022/13/5000-14305-706986, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 26. 8. 2015, čj. 3 Af 24/2013 - 49,

takto:

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Relevantní skutkové okolnosti vyplývající ze správního spisu

[1] Dne 21. 5. 2012 žalobce (dále „stěžovatel“) elektronicky požádal o vrácení daně z přidané hodnoty (dále též „DPH“). Dne 13. 6. 2012 Finanční úřad pro Prahu 1 (dále jen „správce daně“) zaslal stěžovateli výzvu k odstranění pochybností a poskytnutí doplňujících údajů. Rozhodnutím ze dne 31. 8. 2012, čj. 469354/12/001535108891, správce daně rozhodl, že žádosti stěžovatele o vrácení DPH nevyhoví. Konstatoval, že žádost nesplňovala požadavky § 82a odst. 5 písm. i) body 5 a 6 a § 82a odst. 7 písm. a) zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, a stěžovatel na jeho výzvu ze dne 13. 6. 2012 nereagoval. Rozhodnutí bylo téhož dne elektronicky zasláno stěžovateli.

[2] Dne 19. 10. 2012 podal stěžovatel odvolání prostřednictvím společnosti Tax Consulting Brno, spol. s r.o., která se označila jako jeho zástupce.

[3] Dne 1. 11. 2012 správce daně rozhodnutím čj. 554087/12/001535108891 zamítl odvolání stěžovatele pro opožděnost a odvolací řízení zastavil. Uvedl, že rozhodnutí o žádosti o vrácení DPH bylo stěžovateli doručeno dne 31. 8. 2012. Lhůta pro podání odvolání uplynula 1. 10. 2012.

[4] Stěžovatel napadl rozhodnutí ze dne 1. 11. 2012 odvoláním. V něm namítl, že správce daně měl podle § 41 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále jen „daňový řád“), doručit rozhodnutí o zamítnutí žádosti ze dne 31. 8. 2012 zvolenému zmocněnci, společnosti Tax Consulting Brno. Plná moc byla správci daně předložena 8. 8. 2012. Pro toto pochybení nemohla marně uplynout odvolací lhůta, neboť ani nezačala běžet.

[5] Dne 24. 4. 2013 žalovaný odvolání stěžovatele zamítl. Konstatoval, že původní žádost ze dne 21. 5. 2012 byla podána osobou označenou FISCALE EENHEID ROLLECATE B.V., RADEKO BEHEER B.V., C.S., VAT No: NL006427790B01. V přihlášce k registraci k dani z přidané hodnoty ze dne 1. 8. 2012 byla uvedena osoba ROLLECATE B.V., RADEKO BEHEER B.V., C.S., Vat No: NL006427790B01. V souvislosti s přihláškou k registraci byla dne 8. 8. 2012 předložena plná moc, v níž byl zmocnitel označen jako Rollecate B.V., Staphorst. Stěžovateli bylo na základě žádosti o registraci přiděleno DIČ CZ683134795. Plná moc byla uložena pod tímto DIČ na registračním oddělení správce daně. Správce daně se o platnosti plné moci pro účely řízení o vrácení DPH fakticky dozvěděl až s došlým doplněním odvolání dne 5. 11. 2012.

II. Řízení před městským soudem

[6] Stěžovatel napadl rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 4. 2013 žalobou podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Zejména namítal, že mu nebylo rozhodnutí ze dne 31. 8. 2012 platně doručeno, neboť v té době měl již v ČR svého zástupce, kterému mělo být doručováno.

[7] Městský soud v Praze žalobu jako nedůvodnou zamítl. Za stěžejní považoval otázku, zda měl a mohl správce daně brát ohled na plnou moc k zastupování daňového subjektu, která se dostala do dispozice správce daně v souvislosti s jiným řízením. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 5. 2015, čj. 4 Afs 68/2015 - 35, č. 3261/2015 Sb. NSS, dovodil, že pro účinnost plné moci je rozhodný okamžik, kdy se správce daně má možnost reálně seznámit s jejím obsahem.

[8] Městský soud zjistil, že v žádosti o vrácení DPH byl stěžovatel označen jako FISCALE EENHEID ROLLECATE B. V., RADEKO BEHEER B. V., C. S., s adresou R D Bugelstraat 2, Staphorst. Bylo mu přiděleno vlastní číslo plátce 660193114. Plná moc byla správci daně doručena v souvislosti s přihláškou k registraci DPH. V registračním záznamu k DPH byl stěžovatel označen jako ROLLECATE GROUP B.V. se sídlem Zwerusstraat 3, Staphorst. Správce daně tedy stěžovatele považoval za dva odlišné daňové subjekty. Souvislost plné moci se stěžovatelem jakožto účastníkem řízení o vrácení DPH byla podle městského soudu správci daně oznámena až v odvolání ze dne 19. 10. 2012; správce daně o této souvislosti do té doby nevěděl. Stěžovatel v každém řízení sám sebe označil jinými identifikačními údaji a správce daně podle soudu nemohl objektivně poznat, že plná moc zasláná v rámci řízení o registraci k DPH se vztahuje i na subjekt vystupující v řízení o vrácení DPH. Správce daně přitom při doručování respektoval elektronickou adresu, kterou stěžovatel uvedl v žádosti o vrácení DPH. Městský soud proto dospěl k závěru, že plná moc byla v řízení o vrácení DPH účinná ve smyslu § 27 odst. 2

pokračování

daňového řádu až v okamžiku, kdy zástupce stěžovatele informoval správce daně, že v obou věcech vystupuje totožný daňový subjekt, což učinil v odvolání ze dne 19. 10. 2012. Do té doby neexistovalo žádné objektivní propojení obou řízení, ze kterého by správce daně mohl dovodit, že stěžovatel má v řízení o vrácení DPH zástupce. Stěžovatel žalovanému nesdělil, že v rámci probíhajícího řízení o vrácení DPH došlo ke změně v zastupování, navíc v obou případech uvedl jako své označení natolik odlišné údaje, že si správce daně objektivně nemohl obě řízení propojit. Stěžovatel sice uvedl v obou případech stejné nizozemské daňové identifikační číslo, avšak vzhledem k rozdílným názvům subjektů a odlišným adresám nebyl správce daně objektivně schopen oba subjekty ztotožnit.

III. Kasační stížnost a další vyjádření účastníků řízení

[9] Rozsudek městského soudu napadl stěžovatel kasační stížností. Podle něj soud rozhodl bez nařízení jednání, aniž by ze soudního spisu bylo zřejmé, že by byl stěžovatel vyzván, zda s tímto postupem souhlasí.

[10] Ze soudního spisu byla vyčleněna část příloh, která byla vyloučena z nahlížení, přičemž důvod vyloučení nebyl stěžovateli sdělen ani při studiu spisu, ani na jeho výslovnou žádost. Stěžovatel tak nemohl posoudit obsah dané přílohy. Odhaduje, že se jednalo o přílohu č. 2 vyjádření žalovaného, tj. spis odvolacího orgánu.

[11] Podle stěžovatele je pro daňové řízení u subjektu registrovaného v jiném členském státu EU zcela nepodstatné jeho označení ve slovním vyjádření, které se běžně vyjadřuje v jazykových mutacích, s jinými druhy právní formy atd., neboť každému daňovému subjektu je v rámci EU přiděleno unikátní daňové registrační číslo, jež je též zveřejňováno na internetových stránkách Evropské komise. Toto daňové registrační číslo je jediným platným identifikačním znakem relevantním pro všechny osoby v systému harmonizovaného systému DPH. Slovní název subjektu zveřejňují pouze některé členské státy EU, a to ještě často nepřesně. Proto je pro českého správce daně toto číslo nutno považovat za unikátní a dostatečně identifikující znak. Sám správce vyžaduje uvedení tohoto čísla při registraci cizozemského subjektu z EU k DPH v ČR. V obou řízeních stěžovatel uvedl shodné číslo. K přihlášce k registraci přiložil i doklad o registraci v Nizozemí, kde je taktéž číslo uvedeno. Nelze se proto ztotožnit s městským soudem, že správce daně neměl dostatek informací k tomu, aby si obě řízení propojil.

[12] Odkaz městského soudu na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 1. 2005, čj. 2 As 29/2004 - 120, týkající se stavebního řízení, považuje stěžovatel za nepřipustnou analogii. Daňový řád v § 27 odst. 2 jednoznačně stanoví, že plná moc je vůči správci daně účinná od okamžiku jejího uplatnění u tohoto správce daně. Plná moc uložená u správce daně nebyla omezena na konkrétní řízení, automaticky se tedy měla vztahovat na všechna řízení, jejichž účastníkem byl stěžovatel. Je možné, že interní systémy správce daně pro elektronické zpracování žádosti o vrácení DPH jsou nezávislé na programu registrace DPH, interní fungování správce daně však nemá žádný právní význam.

[13] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že se správce daně o zastoupení stěžovatele dozvěděl až z odvolání nikoli v důsledku existence různých interních systémů, ale v důsledku toho, jak se stěžovatel v plné moci na rozdíl od žádosti o vrácení daně z přidané hodnoty označil. Stěžovatel se jak v plné moci, tak v přihlášce k registraci označil Rollecate B. V. Rozdílné označení oproti řízení o vrácení daně tak nespočívalo pouze v jiné právní formě společnosti či použitém jazyku. Žalovanému není zřejmé, v jakém rozsahu nebylo stěžovateli

umožněno nahlédnout do spisového materiálu, ale je patrné, že zjištěný skutkový stav měl oporu ve veřejné části spisu správce daně a žalovaného.

[14] Stěžovatel v replice zopakoval, že jediným jednoznačně určitým údajem, který se nemění, je registrační číslo. Jeho uvedení vyžaduje sám správce daně. Stěžovatel uvedl v žádosti o vrácení DPH i v přihlášce k registraci shodné daňové registrační číslo přidělené v rámci EU. V plné moci sice není daňové registrační číslo uvedeno, správce daně však platnost zastoupení nijak nezpochybňoval. Pokud měl správce daně pochybnosti o identifikaci subjektu, měl konat příslušné kroky k jejich odstranění. To však neučinil, pochybnosti zjevně neměl a v takovém případě pochybil tím, že zmocnění neprovázal s daňovým registračním číslem stěžovatele, a nevztáhl tak zmocnění na všechna řízení před správcem daně. Správce daně od počátku diskriminuje zahraniční subjekty, navíc požaduje označení, které sám ve svých informačních systémech nepoužívá. Stěžovatel měl legitimní očekávání, že se správce daně zachová jako v případě subjektu založeného dle českého právního řádu a automaticky vztáhne zmocnění na všechna řízení se subjektem spojená.

IV. Posouzení důvodnosti kasační stížnosti

[15] Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná. Na základě § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. je Nejvyšší správní soud při přezkumu rozhodnutí krajských soudů vázán rozsahem a důvody kasační stížnosti, ledaže by bylo řízení před soudem zmatečné, bylo zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, anebo je-li rozhodnutí správního orgánu nicotné. K výše uvedeným vadám Nejvyšší správní soud přihlíží z úřední povinnosti. Soud přezkoumal napadený rozsudek, přihlédl k námitkám uplatněným stěžovatelem a žádné z výše uvedených pochybení v řízení před městským soudem neshledal.

[16] Stěžovatel namítá, že ze soudního spisu nebylo zřejmé, že by byl vyzván, zda souhlasí s rozhodnutím o žalobě bez nařízení jednání.

[17] Nejvyšší správní soud ze spisu městského soudu zjistil, že na č. l. 14 je založen list, jenž je z jedné strany potištěn usnesením čj. 3 Af 24/2013 - 14 vyzývajícím stěžovatele k zaplacení soudního poplatku a z druhé strany (v jejímž záhlaví je uvedeno „pokračování“ a číslo strany „2“) poučením o možnosti namítat podjatost podle § 8 s. ř. s. a poučením podle § 51 odst. 1 s. ř. s. Doslova je v posledně zmíněné části uvedeno: „Podle ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s. soud může rozhodnout o věci samé bez jednání, jestliže to účastníci shodně navrhnou nebo s tím souhlasí. Má se za to, že souhlas byl udělen také tehdy, nevyjádří-li účastník do dvou týdnů od doručení výzvy předsedy senátu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci; o tom musí být ve výzvě poučen. Vyzývám Vás proto ke zaslání vyjádření o tomto záměru soudu, a to ve lhůtě dvou týdnů od doručení této písemnosti ke shora uvedené spisové značce (sp. zn.). (...) Nebude-li v této lhůtě vyjádřen nesouhlas, platí, že souhlas byl udělen (§ 51 odst. 1 s. ř. s.)“. Z příložených doruček vyplývá, že písemnost „3 Af 24/2013 - 14 usnesení + poučení, v.č. 072 5/8“ byla stěžovateli doručena dne 17. 7. 2013. Nejvyšší správní soud nemá proto důvod pochybovat o tom, že součástí písemnosti zasláné stěžovateli bylo i citované poučení, splňující požadavky § 51 odst. 1 s. ř. s. Příložená dodejka s výslovným uvedením poučení jakožto součástí zasláné písemnosti tento případ odlišuje od skutkových okolností rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 9. 2014, čj. 5 Afs 98/2013 - 39, kde ani z pokynu pro kancelář, ani z potvrzení o dodání a doručení do datové schránky nebylo patrné, zda poučení podle § 51 s. ř. s. bylo součástí písemnosti zasláné stěžovateli. V nyní posuzované věci stěžovatel ve stanovené lhůtě ani později na obdrženou výzvu nereagoval, což se dle § 51 odst. 1 věty druhé s. ř. s. považuje za udělení souhlasu s rozhodnutím o věci samé bez jednání. Námitka tudíž není důvodná.

pokračování

[18] Stěžovatel má dále za to, že mu byla upřena možnost seznámit se s částí spisu, která byla vyloučena z nahlížení. Nejvyšší správní soud ze spisu městského soudu zjistil, že dne 10. 8. 2015 se zástupce stěžovatele dostavil k nahlédnutí do spisu (č. l. 41 soudního spisu). Dne 26. 8. 2015 městský soud ve věci rozhodl. Dne 27. 8. 2015 zaslal zástupce stěžovatele městskému soudu žádost o nahlížení do části spisu vyloučené z nahlížení (č. l. 46 soudního spisu). Na přiložené fotografii je napsáno: Přílohová obálka, žalovaný, správní spis došlý dne 17. 9. 2013, část správního spisu vyloučena z nahlížení. Žádost byla městskému soudu doručena dne 31. 8. 2015. Téhož dne městský soud stěžovateli odpověděl, že žalovaný při předložení správního spisu označil neveřejnou část spisu v souladu s § 45 odst. 3 s. ř. s. Stěžovatele informoval, že spis byl vrácen žalovanému. Pokud by stěžovatel trval na nahlížení i do neveřejné části spisu, měl podle městského soudu adresovat svoji žádost žalovanému.

[19] Podle judikatury Nejvyššího správního soudu může nesprávná aplikace § 45 odst. 3 s. ř. s. představovat jinou vadu řízení před soudem ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., a to za předpokladu, že tato vada mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 7. 2007, čj. 7 Afs 28/2007 - 47, č. 1963/2010 Sb. NSS). V nyní posuzované věci není z odpovědi městského soudu stěžovateli zřejmé, z jakého konkrétního důvodu mu nebyl zpřístupněn celý správní spis. Příloha č. 2 spisu odvolacího orgánu, označená jako neveřejná část, obsahuje úřední záznam ke sporné plné moci a e-mailovou korespondenci mezi pracovníky správce daně a žalovaného. Lze tak mít jistě pochyby o tom, zda uvedené písemnosti skutečně obsahují skutečnosti chráněné podle zvláštních zákonů ve smyslu § 45 odst. 3 s. ř. s., jak stěžovateli bez bližšího zdůvodnění tvrdil městský soud. V posuzovaném případě však obsah části správního spisu označené jako neveřejná nebyl městským soudem prováděn jako důkaz; § 45 odst. 4 věta první s. ř. s. byl tedy dodržen. Tato část správního spisu nebyla ani jakýmkoliv jiným způsobem reflektována v rozhodnutí městského soudu, ten ve svém rozhodnutí vycházel ze skutkového stavu vyplývajícího z veřejné části správního spisu; nedošlo tak ani k porušení práva stěžovatele vyjádřit se ke všem prováděným důkazům zaručeného čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. V tomto případě nelze tudíž dovodit kauzální spojitost mezi případnou vadou v postupu městského soudu spočívající v nekonkrétně odůvodněném zneprístupnění části správního spisu a zákonností napadeného rozsudku. Námitka proto není důvodná.

[20] Třetí námitkou stěžovatel zpochybňuje doručení rozhodnutí správce daně ze dne 31. 8. 2012. Podle něj mělo být toto rozhodnutí doručováno jeho zástupci, jehož generální plná moc byla správci daně doručena dne 8. 8. 2012. Městský soud však měl za to, že správce daně nemohl objektivně poznat, že plná moc zasláná v rámci řízení o registraci k DPH se vztahuje také na řízení o vrácení DPH, protože stěžovatel sám sebe označil jinými identifikačními údaji. Stěžovatel v kasační stížnosti zejména namítá, že se v obou žádostech označil totožným registračním číslem, z něhož měl správce daně seznat, že v obou řízeních vystupoval totožný subjekt.

[21] Podle § 27 odst. 2 daňového řádu je plná moc vůči správci daně účinná od okamžiku jejího uplatnění u tohoto správce daně. „*Účelem § 27 odst. 2 daňového řádu je určit přesně okamžik, kdy vzniká zmocnění oprávnění k zastupování osoby zúčastněné na správě daní a tomu odpovídající povinnost správce daně s touto osobou jednat. (...) U otázky týkající se vzniku zastoupení je nezbytné, aby oprávnění k zastupování vzniklo u konkrétního správce daně právě ve chvíli, kdy se plná moc dostane do jeho sféry, protože je tak postaveno najisto, od kdy má tento správce daně se zmocněncem jednat (jiný výklad ani není možný, protože nelze požadovat po správci daně, aby jednal se zmocněncem předtím, než je mu známo, že zde takový zmocněnec je).*“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 5. 2015, čj. 4 Afs 68/2015 - 35, č. 3261/2015 Sb. NSS, body 24–25).

[22] Uvedené implicitně předpokládá, že plná moc, případně spolu s ní zaslané písemnosti, obsahují údaje, z nichž je správní orgán objektivně schopen identifikovat řízení, na která se plná moc vztahuje. V nynějším případě to znamená nutnost posouzení toho, zda měl správce daně vědět, že se předložená plná moc vztahuje i na řízení o vrácení DPH. Pokud ano, dopadaly by její účinky na řízení o vrácení DPH, a to ode dne jejího doručení správci daně, tedy od 8. 8. 2012 (§ 27 odst. 2 daňového řádu). Následné doručování rozhodnutí správce daně ze dne 31. 8. 2012 pouze stěžovateli, nikoliv jeho zástupci, by tím pádem bylo porušením § 41 odst. 1 daňového řádu. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že v nyní posuzované věci nebylo pochybením správce daně, že z plné moci obdržené dne 8. 8. 2012 nedovodil její platnost pro řízení o vrácení DPH.

[23] V první řadě nutno podotknout, že přesná identifikace stěžovatele byla v nyní posuzované věci obzvláště žádoucí. Z předložených výpisů z obchodního rejstříku Nizozemské obchodní komory (č. l. 30–39 spisu městského soudu a č. l. 9–18 spisu Nejvyššího správního soudu) vyplývá, že stěžovatel je soukromou společností s ručením omezeným, která byla zapsána do nizozemského obchodního rejstříku dne 14. 2. 1975, RSIN (přeložené jako IČO): 001273243, číslo v nizozemském obchodním rejstříku: 05026900. Z výpisů také vyplývá, že vedle stěžovatele dále existuje společnost Rollocate Group B.V., taktéž soukromá společnost s omezeným ručením, jež byla do obchodního rejstříku zapsána dne 26. 11. 2011, RSIN: 810424447, číslo v obchodním rejstříku: 05069487. Společnost Rollocate Group B.V. je zároveň jediným členem představenstva stěžovatele. Obě společnosti mají totožnou poštovní (Postbus 3, 7950AA Staphorst) a návštěvní adresu (H Zwerusstraat 3, 7951CZ Staphorst). Stěžovatel je navíc členem skupiny Fiscale Eenheid Rollocate B.V., Radeco Beheer B.V., C.S., jak sám uvádí (viz kasační stížnost či podání založené na č. l. 26 městského soudu). *Fiscale Eenheid* je účetní jednotka, kterou mohou podle nizozemského práva vytvořit mateřské společnosti s dceřinými společnostmi; pro účely zdanění jsou pak nizozemskými daňovými úřady považovány za jednu entitu (viz Skalická, H.: *Zdaňování společností v Evropské unii, 16. část - Nizozemí*. Daň a právo v praxi, č. 10/ 2010, str. 39; a Eicke, R.: *Tax Planning with Holding Companies – Repatriation of US Profits from Europe*. Kluwer Law International, 2009, str. 265). Z žaloby a výpisu ze systému VIES (příloha č. 18 žaloby) vyplývá, že Fiscale Eenheid Rollocate B.V., Radeco Beheer B.V., C.S., sídlí na adrese Bugelstraat 2, Staphorst. Z uvedeného plyne, že zde existovalo více subjektů, jejichž jménem mohla být správci daně adresována podání.

[24] Podle Nejvyššího správního soudu je odpovědností podatele, aby se ve svých podáních jednoznačně a srozumitelně označil. Stěžovatel se dle zjištění městského soudu, které stěžovatel nezpochybňuje, v řízení o vrácení daně označil jako FISCALE EENHEID ROLLOCATE B. V., RADEKO BEHEER B. V., C. S., s adresou R D Bugelstraat 2, Staphorst. Uvedl také daňové registrační číslo, pod nímž má být registrován v Nizozemí: NL006427790B01.

[25] Ve správním spise je založena přihláška k dani z DPH doručená správci daně dne 1. 8. 2012, v níž je uvedena společnost Rollocate B.V., se sídlem R D Bugelstraat 2, Staphorst, daňové identifikační číslo přidělené v jiné zemi NL006427790B01. V registračním záznamu k DPH byl stěžovatel označen jako ROLLOCATE GROUP B.V. se sídlem Zwerusstraat 3, Staphorst, daňové registrační číslo: NL006427790B01. V plné moci doručené správci daně v souvislosti s žádostí o registraci k DPH dne 8. 8. 2012 pak byla uvedena společnost Rollocate B.V., Staphorst, bez jakékoli další identifikace. Městský soud konstatoval, že výchozí údaje, tj. odlišné údaje, které se vztahují k označení stěžovatele, byly správcem daně převzaty z úkonů stěžovatele, což není v kasační stížnosti zpochybňováno.

pokračování

[26] Vzhledem k tomu, že sporná plná moc obsahovala pouze název stěžovatele a město, v němž sídlí, nelze správci daně oprávněně vyčítat, že ji automaticky nevztáhl také na řízení o vrácení DPH, v němž stěžovatel uvedl jiný název než v registračním řízení. Nejednalo se přitom ze strany stěžovatele o drobný omyl v psaní – zatímco v plné moci a přihlášce k dani z DPH byl uveden skutečný název stěžovatele, v řízení o vrácení DPH se stěžovatel označil názvem výše popsané fiskální skupiny Fiscale Eenheid Rollecate B.V., Radeco Beheer B.V., C.S. Nejvyšší správní soud se proto ztotožňuje s městským soudem v tom, že správce daně nemohl sám seznat, že se v obou řízeních mělo jednat o jeden a týž subjekt.

[27] Stěžovatel kasační stížnost staví zejména na shodě daňového identifikačního čísla přiděleného v Nizozemí, které uvedl v obou řízeních, nicméně tento argument je třeba odmítnout. V první řadě je nezbytné konstatovat, že přednost identifikace subjektu podle daňového registračního čísla přiděleného úřady jiné země před identifikací podle jeho názvu, adresy, čísla v obchodním rejstříku a dalších údajů žádné zákonné ustanovení nezakotvuje. Nelze se tak ztotožnit se stěžovatelem v tom, že je označení subjektu ve slovním vyjádření zcela nepodstatné a že určující je právě zmíněné daňové registrační číslo. Ostatně pokud by se mělo přihlížet pouze k němu, stačil by jeden překlep a jednalo by se již o označení zcela jiného subjektu. Zejména je však třeba poznamenat, že identifikace daňovým registračním číslem přiděleným v Nizozemí nepředstavuje v nyní posuzovaném případě tak unikátní a nezaměnitelné označení subjektu, jak stěžovatel tvrdí. V systému Evropské komise VIES, na který sám poukazuje, není pod číslem NL 006427790B01 veden stěžovatel, ale daňový subjekt FISCALE EENHEID ROLLECATE B. V., RADEKO BEHEER B. V., C. S., s adresou R D Bugelstraat 2, Staphorst (viz příloha žaloby č. 18), neodpovídající stěžovateli ani shodným názvem, ani adresou. Důvodem je zřejmě to, že stěžovatel spolu se svou mateřskou společností Rollecate Group B.V. (a případně dalšími společnostmi) tvoří společnou účetní jednotku z pohledu nizozemských daňových úřadů, jak bylo naznačeno výše, a všechny tudíž v Nizozemí sdílejí jedno daňové identifikační číslo. Toto číslo tedy není jednoznačně a nezaměnitelně spojeno výhradně se stěžovatelem, ale i dalšími subjekty. I z tohoto důvodu lze schválit postup správce daně; ten tedy neměl povinnost vycházet výhradně z uvedeného daňového identifikačního čísla a ostatní údaje přehlédnout, jak naznačuje stěžovatel, a navíc ani z uvedeného čísla nemohl najisto dovodit, že v obou řízeních šlo o jeden a týž subjekt. Tím pádem správce daně nepochybil, když si sám plnou moc nespojil i s řízením o vrácení daně a své rozhodnutí v tomto řízení doručil dne 31. 8. 2012 přímo stěžovateli. Ten podal odvolání proti rozhodnutí dne 19. 10. 2012, tedy až po uplynutí třicetidenní lhůty zakotvené v § 109 odst. 4 daňového řádu. Odvolání tak bylo skutečně podáno opožděně.

[28] Nejvyšší správní soud se tak již nezabýval otázkou analogické aplikace svého rozsudku čj. 2 As 29/2004 - 120 na posuzovaný případ, neboť její vyřešení ve prospěch stěžovatele by na právě uvedeném závěru nic nezměnilo.

[29] Závěrem Nejvyšší správní soud konstatuje, že uvedený postup správních orgánů nepovažuje vůči stěžovateli za nikterak nespravedlivý či diskriminační. Není v žádném případě nepřiměřené požadovat po subjektu vystupujícím v řízení podle daňového (či jiného) řádu, aby se ve své komunikaci se správními orgány jednoznačně a konzistentně identifikoval. Stěžovatel navíc mohl důsledkům své nedbalé identifikace předejít též výslovným upozorněním správce daně na to, že předkládaná plná moc se vztahuje i na výše popsané řízení o vrácení daně zahájené dne 21. 5. 2012, případně včasným preposláním rozhodnutí ze dne 31. 8. 2012 svému zástupci, aby ten mohl podat odvolání v zákonné lhůtě.

V. Závěr a náklady řízení

[30] Kasační námitky uplatněné stěžovatelem tedy nebyly Nejvyšším správním soudem shledány důvodnými a ani z přezkumu dle § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., který Nejvyšší správní soud provádí z úřední povinnosti, nevyplýnul důvod pro zrušení napadeného rozsudku městského soudu. Kasační stížnost proto byla v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. větou poslední zamítnuta.

[31] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 a odst. 5 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nenáleží. Toto právo by náleželo žalovanému, protože však žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné náklady, jež by mu vznikly a jež by překročily náklady jeho běžné administrativní činnosti, ze spisu nezjistil, rozhodl tak, že ani žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. září 2016

Zdeněk Kühn
předseda senátu